

Tình Mẹ

﴿حب الأم لولدها﴾

[Tiếng Việt – Vietnamese – فيتنامي]

Suru Tamm

Abu Zaytune Usman Ibrahim

Kiểm duyệt

Abu Hisaan Ibnu Ysa

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿حب الأم لولدها﴾

((باللغة الفيتنامية))

تأليف: أبو زيتون عثمان بن إبراهيم

مراجعة: محمد زين بن عيسى

2011 - 1432

IslamHouse.com

Phần Một

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَجِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً

وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ﴿١﴾ النساء: ١

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُونُوا إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ آل عمران: ١٠٢

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٧١﴾ الأحزاب: ٧٠ - ٧١

أَمَّا بَعْدُ إِنَّ أصدقَ الحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَخَيْرُ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ ﷺ وَشَرُّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا وَكُلُّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ.

Alhamdulillah, mọi lời ca ngợi và tụng niệm đều kính dâng Allah, chúng tôi tạ ơn Ngài, cầu xin Ngài giúp đỡ và tha thứ. Cầu xin Allah che chở tránh khỏi mọi điều xấu xuất phát từ bản thân và trong mọi việc làm của chúng tôi. Ai đã được Allah dẫn dắt sẽ không bao giờ làm lạc và ai đã bị Allah bỏ mặt sẽ không bao giờ tìm được đầu chân lý. Tôi tuyên thệ không có Thượng Đế nào xứng đáng được thờ phụng mà chỉ có Allah duy nhất không có cộng tác hay đối tác cùng Ngài, và chúng nhận rằng Muhammad là bề tôi và cũng là vị Thiên Sứ, là Rosul của Ngài.

﴿Hỡi nhân loại! Hãy kính sợ Thượng Đế của các người, Đấng đã tạo hóa ra các người từ một người (là Adam) và từ (Adam) Ngài đã tạo ra người vợ (là Hâuva). Rồi từ (Adam và Hâuva) Ngài đã trải ra khắp thiên hạ rất nhiều đàn ông và đàn bà, vì vậy hãy kính sợ Allah và chớ đoạn tuyệt quan hệ dòng tộc. Quả thực, Allah là Đấng giám sát mọi (lời nói và hành động) của các người.﴾ Al-Nisa: 1 (chương 4).

﴿Hỡi những người có đức tin! Hãy thật sự kính sợ Allah và đừng bao giờ chết ngoại trừ các người là người Muslim.﴾ Ali Imron: 102 (chương 3).

﴿Hỡi những người có đức tin! Hãy kính sợ Allah và hãy nói năng cho thật đúng đắn. (Khi làm thế) Ngài sẽ cải thiện mọi hành động của các

ngươi và tha thứ cho các ngươi tội lỗi đã phạm. Và ai tuân lệnh Allah và Thiên Sứ (Muhammad) của Ngài thì y đã chiến thắng, một chiến thắng vinh quang. ﴿Al-Ahzap: 70 – 71 (chương 33).

Amma ba'd: Chắc chắn, lời nói chân lý chính là Kinh Sách của Allah và sự hướng dẫn tốt nhất chính là sự hướng dẫn của Muhammad ﷺ. Còn điều tồi tệ nhất chính là điều mới mẽ (trong tôn giáo), mọi điều mới (trong tôn giáo) là Bid-áh, mọi điều Bid-áh là sự làm đường lạc lối và tất cả sự làm đường lạc lối sẽ ở trong hỏa ngục. Amma Ba'd:

Cứ vào mỗi tuần, có một ngày mà người Muslim gọi là ngày Jum'at, đó là ngày thứ sáu. Vào ngày này, không riêng ai mà tất cả những người Muslim, những người tin tưởng Allah, tin tưởng Rasul Muhammad ﷺ trên thế giới đều có bốn phận đến Masjid trong vùng lân cận để hành lễ cầu nguyện tập thể. Và trước cuộc dâng lễ tập thể này, theo đường lối của Rasul Muhammad ﷺ, sẽ có một bài thuyết giảng nhắc nhở mọi người nhằm xây dựng và củng cố đức tin Iman trong mỗi trái tim tín đồ.

Và hôm nay tôi ại vinh dự được Allah ban cho cơ hội đứng đây trước mặt quý đồng đạo để thực hiện bài thuyết giảng thiêng liêng hàng tuần của chúng ta.

Thưa quý đạo hữu, trong bài thuyết giảng hôm nay, Insha-Allah, tôi xin nói về đề tài “**Tình Mẹ**”, một thứ tình yêu thiêng liêng mà Allah đã ban cấp cho loài người và ngay cả loài vật. Có một câu chuyện thật cảm động, thật đáng để cho chúng ta lắng nghe, mong rằng câu chuyện này sẽ mang lại cho mỗi người chúng ta những giây phút suy tư và nghĩ về mẹ của mình, người đã mang nặng đẻ đau và chịu bao nhiêu sự khó nhọc và vất vả để nuôi dưỡng chúng ta thành người, sự hy sinh của mẹ đối với con cái là vô bờ, tình thương của mẹ dành cho con là bao la. Qua câu chuyện, cầu xin Allah soi sáng và hướng dẫn những ai may mắn đang còn mẹ biết đền đáp công ơn của mẹ mình, may ra Allah sẽ yêu thương và ban phúc cho họ.

Câu chuyện được kể qua lời của một người con về người mẹ ruột của mình, bây giờ là nội dung câu chuyện, xin quý đồng đạo cùng lắng nghe.

Mỗi buổi sáng có một người phụ nữ vào tuổi tứ tuần, tay ôm cái khay đựng bánh đứng bên vệ đường lăm lét nhìn thẳng vào nhà tôi, thỉnh thoảng bà rao vài tiếng: “**Bánh nướng nóng hồi ngon đây ...**” Nhưng chỉ vài phút sau, với cái dáng lom khom của bà đã khuất dạng bởi con đường lộ đá ngoằn ngoèo trong xóm ...

Như mọi ngày tôi đạp “*ọc ạch*” chiếc xe đạp cũ kỹ đến trường, lần này tôi dừng lại để mua bánh giúp bà và sẵn dịp để quan sát xem bà ấy như thế nào ?

Nhìn thoáng qua, người phụ nữ này có thân hình gầy ốm, gương mặt tiêu tụy và xanh xao nhưng rất tiếc tôi không thể nhìn rõ đôi mắt của bà, vì bà đội khăn che đầu bằng khăn choàng carô màu xanh đậm và kéo xuống che hết nửa phần mặt, với một cái áo dài đen đã bạc màu ... khi bà nhìn thấy tôi thì có vẻ bẽn lễn gì đó!!!

Kể từ đó, mỗi sáng bà không còn đứng bên kia vệ đường nữa mà bà đến trước cửa nhà chờ tôi ra để đưa bánh cho tôi, dù tôi không cần dặn bà nhưng bà vẫn đến. Tôi nhìn thấy đôi tay bà nổi đầy gân và run run trao cho tôi miếng bánh, bà có một cử chỉ thật là kỳ lạ mỗi khi gặp tôi, tay tôi cầm bánh mà tôi có cảm giác là bà rất thân tôi lắm... Riết rồi thành quen, mỗi buổi sáng trước khi đi học, bà lại đến trước cửa trao cho tôi miếng bánh, không nói không chào mà nhìn tôi rồi tiếp tục đặt khay bánh trên đầu, lặng lẽ bỏ đi. Có lần khay bánh hơi nặng, lúc đưa khay bánh lên đầu thì thân người bà hơi chao đảo nghiêng người về phía trước nên bà vội chụp vịn vai tôi để chống đỡ, bà mỉm cười nhìn tôi với ngụ ý cảm ơn rồi lẩm lét bỏ đi...

Như mọi hôm, lần này bà đưa bánh cho tôi lại còn dí vào tay tôi một số tiền nhỏ, Bà nói: - *Cháu giữ lấy để mua hàng ở trường*. Dĩ nhiên là tôi không nhận, nhưng bà cố nài nỉ làm tôi nổi cáu và lên tiếng: - *Tôi không nhận tiền của bà và từ nay tôi không mua bánh của bà bán nữa!!!* Bà thấy tôi bực dọc nên lặng lẽ quay người bỏ đi.

Kể từ hôm đó, tôi không còn nhìn thấy bà nữa, không còn nghe tiếng rao hàng của bà mỗi buổi sáng, bầu không khí yên lặng của ngôi làng làm tôi cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó!!!

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, tôi cũng đã chuyển trường học, câu chuyện ấy tưởng rằng đã quên lãng trong tâm tôi. Không ngờ, một hôm tôi vừa đến cổng trường thì thấy bà ấy đứng đó tự bao giờ... Bà định lên tiếng nói với tôi điều chi đó, nhưng không biết lúc ấy tại sao tôi lắc đầu nhẹ và lẳng lặng vào lớp, chẳng muốn nghe bà muốn nói gì !

Vài phút sau thì giám thị cho biết tôi có thân nhân đến thăm, trên đoạn đường đi đến văn phòng đầu tôi luôn có nhiều câu thắc mắc “ai thế nhỉ ?” Đến nơi tôi chẳng thấy ai ngoài bà ấy đang ngồi khẹp nép trong một góc phòng nhỏ hẹp và được Giám thị giới thiệu: - Đây là thân nhân của em.

Tôi ngạc nhiên nhìn bà và Giám thị, bởi vì tôi chưa bao giờ nghe tôi có thân nhân và nhất là sự quan hệ giữa tôi với bà, chẳng qua tôi với bà biết nhau trong vấn đề mua bán trong tình lối xóm mà thôi. Hơn nữa, nhìn cách ăn mặc của bà càng làm tôi bối rối, vì cách ăn mặc của bà giống như những người hành khất không hơn không kém. Vì thế diện với bạn bè nên tôi từ chối sự gặp gỡ này rồi quay bước ra khỏi phòng Giám thị. Bà ấy có van xin tôi nán lại vài phút để bày tỏ sự tình, nhưng dù bà

kêu gọi bằng cách nào đi nữa tôi chẳng có một chút thương tình, tôi sợ cả lớp biết được rồi nhìn tôi với cặp mắt khinh khi, nên tôi quay lưng trở về phòng học. Trong khoảnh khắc ấy, đầu óc tôi đã rối tung, tôi không còn tự chủ nữa và luôn luôn có những nghi vấn trong đầu: - *Chẳng lẽ người ăn mày ấy là thân nhân của mình sao? Hay bà là người dưỡng trí?* Và kể từ đó tôi không còn thấy bà đến tìm tôi nữa.

Thời gian trôi qua, từ niên học này sang niên học khác, cuối cùng tôi được ra trường và đã kiếm được việc làm trong một ngành “**Điều Tra Viên**” của chính quyền địa phương.

Một hôm, sau cơn giông bão có người đến báo cáo với tôi là có một người phụ nữ đã đứng tuổi bước lên một chiếc cầu ván mục gãy rồi rơi xuống sông đã chết, và họ cũng cho tôi biết là có lẽ đôi mắt của bà ấy bên nhắm bên mở. Và lại cơn giông bão ấy vừa chấm dứt trong đêm, nên lúc ấy không có người đi qua lại để cứu bà, và xác chết còn đang trôi trên sông, chắc đây là ý của Allah...

Vì Allah đã Phán:

قَالَ تَعَالَى: ﴿ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا ۗ

إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٢﴾ الحديد: ٢٢

«**Không một tai họa nào rơi xuống trái đất hoặc nhằm vào bản thân của các người mà lại không được ghi trong Quyển Sổ Định Mệnh (Al-Lawhul Mahfuz) trước khi TA (Allah) thể hiện nó. Quả thật, việc đó quá dễ đối với Allah.**» Al-Hadeed: 22 (chương 57).

Vì tôi là “**Điều tra viên**” nên tôi được quyền khám thi thể của bà để báo cáo lên trên, thi thể của bà được đặt trên một chiếc giường bằng tre trong phòng tạm giữ nạn nhân, tôi nhìn tứ phía áo quần của bà để tìm xem bà có giấy tờ chứng minh thân thể của bà, rất tiếc bà không có một giấy tờ gì chứng minh bà là ai mà tôi chỉ tìm thấy vón vện một miếng giấy trắng được bao kỹ lại trong một “*bọc cao su*” nhỏ, tôi liền mở ra xem và trong đó có nội dung như sau:

Con của Mẹ !

Mẹ cố gắng nướng những cái bánh còn nóng để đem đến cho con mỗi buổi sáng trước khi con đi học, đó là mục đích của mẹ. Mẹ rất muốn săn sóc cho con và được nhìn con khôn lớn. Mẹ rất sung sướng khi được thấy con nên người, không thể nào Mẹ diễn tả hết sự yêu thương của mẹ dành hết cho con.

Một hôm mẹ không thể kiềm chế được. Vì quá nhớ con nên mẹ bạo dạn đến tìm con trong lớp học. Nay đã lâu lắm mẹ cũng không muốn làm phiền đến con và cũng không muốn làm mất thể diện của con, cho nên mẹ

quyết định không gặp con nữa. Nhưng con có biết không? Càng không gặp được con, càng làm cho mẹ thương nhớ con biết bao. Mẹ muốn gặp con để tỏ lòng cho con biết rằng mẹ chính là mẹ ruột của con, để mong mẹ con mình đoàn tụ.

Nhưng thực tế không như sự mong muốn của mẹ, nên mẹ đành phải chấp nhận ôm sầu trong đêm. Đêm nay với cơn gió đầu mùa lạnh buốt, mẹ cố gắng thao thức để viết vài hàng kể lại sự đau thương của mẹ và hy vọng những dòng chữ này sẽ được Allah cho đến tay con. Mẹ muốn cho con biết, tại sao mẹ con mình không được sống chung với nhau ?

Sau khi mang nặng đẻ đau của chín tháng mười ngày, dù gian nan khổ cực, dù mưa to gió lớn... tất cả mẹ đều chịu đựng được. Hầu mong sau này chính mẹ sẽ nuôi con khôn lớn, chính mẹ sẽ cho con ăn học thành tài, chính mẹ sẽ dạy con làm một người tốt để giúp ích cho đời cho đạo... Vì lẽ đó mà mẹ quên đi sự đau đớn khi mang thai, quên đi sự dầm mưa dãi nắng, tảo tần kiếm tiền để dành cho con ăn học...

Nhưng, khi sanh ra con, Thượng Đế đã an bài cho con chỉ có một con mắt tốt lành, con mắt còn lại thì đã mù lòa, không được dể phúc như những đứa trẻ khác. Vì tương lai của con, vì con là con của mẹ nên mẹ không do dự hay tính toán, mẹ quyết định hi sinh con mắt của mẹ, để đổi lấy con có đủ hai con mắt như mọi người khác. Con mắt thì mẹ có nhưng tiền bạc thì không, muốn đổi mắt thì phải có tiền làm phẫu thuật mà tiền phẫu thuật lại quá đắt mà mẹ không thể nào có khả năng đủ để trả hết được. Nhưng rủi đi may tới, lúc đó có một người nhà giàu tốt bụng ở một địa phương khác, họ đồng ý chi ra số tiền lớn này để trả tiền cho Bác sĩ giải phẫu nhưng với điều kiện là mẹ để cho họ thay thế mẹ đem con về nuôi nấng.

Làm sao con của mẹ biết hết sự việc này? Nếu mẹ nói sự thật từ sớm thì sẽ làm cho con đau khổ thêm. Nếu con biết được con là con của một người đàn bà bất hạnh không nhà, không cửa, con có can đảm chấp nhận hiện thực không? Hiện thực sẽ làm cho con tủi hận. Mẹ cũng bối rối quá không biết phải làm sao ?

Hôm nay tuổi mẹ đã già và sức khỏe yếu đi, mẹ biết là mẹ không còn sống thêm bao lâu, vì "*Tre già măng mọc*", và mẹ cũng không muốn "*Lá già khóc cho lá xanh rơi*" nên mẹ kể hết sự việc cho con nghe. Khi con biết được hết sự việc này con hãy can đảm mà chấp nhận sự thật. Khi con nhận được lá thư này của mẹ thì có lẽ mẹ đã ra đi vĩnh viễn, mẹ đã đến một nơi mà con không thể tìm thấy mẹ.

Những nét chữ lem luốc không được rõ này, đó là những giọt nước mắt của mẹ rơi vì mẹ sung sướng, mẹ vui chứ không phải mẹ đau khổ, vì mẹ biết con bây giờ đã thành tài như mẹ mong muốn.

Cám ơn Allah đã cho con tôi thành tài và nên ngời để sau này có cơ hội giúp ích cho cộng đồng và xã hội.

Mẹ luôn luôn tha thứ cho con tất cả, cuối cùng mẹ cũng không quên cầu xin Allah ﷻ ban nhiều Ân Huệ, và mọi Phước Lành (Rohmath) đến con và cầu xin Ngài che chở và hướng dẫn con đi theo con đường ngay chánh, cầu xin Ngài ban cho con tránh khỏi Shaytan đang rình rập, cám dỗ và xúi dục để đi lạc hướng, Amin.

Con hãy thận trọng, vì Allah có phán:

قَالَ تَعَالَى: ﴿لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ

فَخُورٍ ﴿٢٣﴾ الحديد: ٢٣

﴿**Để cho các người chớ buồn về vật gì đã mất và chớ mừng cuồng quýt về vật gì mà các người được ban cho. Và Allah không yêu u thương tất cả người khoác lác khoe khoang nào.**﴾ Al-Hadeed: 23 (chương 57).

Mẹ của con ngừng bút.

"Mẹ ơi ! con là con của mẹ ..."

Những hành động có liên quan đến đời sống của con người chẳng qua là do ý của Thượng Đế An Bài, chúng ta không làm sao chối bỏ và trốn thoát khỏi được cái "**Định Luật**" mà Allah đã đặt sẵn cho mỗi người, chúng ta chỉ biết cúi đầu chấp nhận hiện thực.

Kể từ đó sự ăn năn đã làm cho tôi ghen ngào hối tiếc, nhớ lại những sự việc đã qua mà tôi không biết bảo vệ và chăm sóc lấy nó, để rồi trong một tình cờ hay cố ý nó đã đánh mất trong tôi tự lúc nào, có than van trách phạt giờ thì chẳng đem lại cho tôi một giải pháp nào để đánh tan cái biến chứng cầu kỳ, đua đòi ích kỷ của người con, mà cực hình này tôi đang mang lấy nó.

Vì Allah phán:

قَالَ تَعَالَى: ﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلُهُ وَفِصَالُهُ

ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً ﴿١٥﴾ الأحقاف: ١٥

﴿**Và TA đã truyền cho con người nên hiếu thảo và ân cần với cha mẹ của mình. Mẹ của y đã cru mang y nặng nhọc và hạ sanh y trong đau đớn; thời gian cru mang và dứt sữa y là ba mươi tháng. Mãi cho đến khi y trưởng thành và được bốn mươi tuổi.**﴾ Al-Ahqaf: 15 (chương 46).

Giờ đây tôi chỉ biết đưa tay cầu xin Allah mỗi lần cầu nguyện:

قَالَ تَعَالَى: ﴿ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٥﴾ الأحقاف: ١٥

﴿Lạy Thượng Đế của tôi! Xin Ngài ban cho bề tôi khả năng và sức mạnh để bề tôi có thể đền đáp về các Ân Huệ mà Ngài đã ban cho bề tôi và cho cha mẹ của bề tôi và để cho bề tôi có thể làm điều thiện được Ngài chấp nhận. Và xin Ngài nhân từ với bề tôi và con cháu của bề tôi. Quả thật, bề tôi quay về sám hối với Ngài và là một người Muslim (Thần phục Ngài).﴾ Al-Ahqof: 15 (chương 46).

Thật vậy, mẹ tôi đã hy sinh cả cuộc đời cho tôi, mẹ tôi là người cao thượng, lòng mẹ bao la quá không sao tôi kể siết. Tôi đã và đã mất mẹ rồi.

Đó là toàn bộ câu chuyện mà người đàn ông, một điều tra viên, đã kể lại về mẹ của ông trong sự hối tiếc và ngậm ngùi.

بَارَكَ اللَّهُ لِي وَلَكُمْ فِي الْقُرْآنِ الْعَظِيمِ، وَنَفَعَنِي وَإِيَّاكُمْ بِمَا فِيهِ مِنَ الْآيَاتِ
وَالذِّكْرِ الْحَكِيمِ، أَقُولُ قَوْلِي هَذَا وَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ لِي وَلَكُمْ وَلِكَافَّةِ الْمُسْلِمِينَ مِنْ كُلِّ ذَنْبٍ
فَأَسْتَغْفِرُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ.

Cầu xin Allah ban niềm may mắn trong Thiên Kinh Qur'an vĩ đại cho tôi và cho mọi người, nâng cao địa vị của tôi và mọi người qua những câu kinh và lời tán dương sáng suốt. Tôi nói ra những lời này đây rồi cầu xin Allah tha tội lỗi cho tôi, cho mọi người và cho tất cả người Muslim. Cho nên, hãy cầu xin Allah tha thứ đi, quả thật Ngài là Đấng vô cùng độ lượng vô cùng khoan dung.

Phần Hai

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي رَبَّ الْعَالَمِينَ، رَافِعِ السَّمَاوَاتِ السَّبْعَ عَالِيَةً بِغَيْرِ عِمَادٍ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَالتَّابِعِينَ لَهُمْ بِإِحْسَانٍ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ وَسَلَّم تَسْلِيمًا.

Alhamdulillah, Tạ ơn Allah Đấng Chúa Tể của toàn vũ trụ và muôn loài, Đấng đã nâng cao bảy tầng trời không cần trụ cột chống đỡ, tôi xin tuyên thệ không có Thượng Đế nào xứng đáng được thờ phụng mà chỉ có Allah duy nhất không có cộng tác cũng không có đối tác cùng Ngài, và xin chấp nhận Muhammad là bề tôi, là Rosul của Ngài. Cầu xin Allah ban bình an và phúc lành cho Người, cho dòng dõi cùng tất cả bằng hữu của Người và cho những ai noi theo họ với mọi điều tốt đẹp cho đến ngày tận thế. Amma ba'd:

Quý đạo hữu thân mến,

Qua câu chuyện vừa kể có lẽ mỗi người sẽ có một sự cảm nhận riêng nhưng chắc chắn tất cả chúng ta đều không phủ nhận rằng tình yêu của mẹ đối với con cái là bao la, sự hy sinh của mẹ cho con cái là vô bờ bến. Mặc dù bà mẹ trong câu chuyện được Allah an bài do hoàn cảnh khó khăn bần cùng nên không thể nuôi nấng đứa con yêu thương của mình đến khôn lớn mà phải để cho người khác nuôi thay. Thật ra không phải là bà ngại vất vả cơ cực trong việc bươn chải cái ăn cái mặc cho con mình mà bà chỉ muốn tương lai của con tốt đẹp và hạnh phúc hơn, bà muốn con của mình có đôi mắt lành lặn tốt đẹp như mọi người, chẳng phải bà đã cho đi cái quý giá nhất trên gương mặt bà cho đứa con yêu quý của bà, chẳng phải bà đã đau lòng đến nhường nào khi phải mang núm ruột của mình trao cho người khác.

Quý đồng đạo,

Qua câu chuyện, tôi chỉ muốn nhắc nhở những ai đang còn cha mẹ già bên cạnh hãy luôn thương yêu và chăm sóc họ, hãy ân cần giúp đỡ họ và hãy nhẹ nhàng trong lời ăn tiếng nói, đó là điều tối thiểu của một người con đối với cha mẹ của mình vì không một sự đền đáp nào có thể đền đáp hết công ơn sinh thành và nuôi dưỡng của cha mẹ, và cũng vì vậy mà Allah đã ra lệnh bảo con người phải ăn ở tự tế với cha mẹ của mình, hãy cũng lắng nghe lời phán của Allah như sau:

قَالَ تَعَالَى: ﴿ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَلْفٌ وَلَا نَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ ﴾ الإسراء: ٢٣ - ٢٤

«Và Thượng Đế của Người (Muhammad) đã sắc lệnh rằng các người chỉ được thờ phượng duy nhất một mình Ngài và phải ăn ở tự tế với cha mẹ. Nếu một trong hai người cha mẹ của các người hoặc cả hai sống với các người đến tuổi già thì chớ đừng bao giờ nói tiếng vô lễ với họ dù chỉ là một tiếng thở dài "uf", và chớ xua đuổi họ, hãy ăn nói với họ bằng lời lẽ tôn kính; hãy nhân từ đối xử khiêm nhường với cha mẹ và hãy cầu nguyện cho họ mà nói: "Lạy Thượng Đế của bề tôi! Xin Ngài rủ lòng thương cha mẹ của bề tôi giống như hai người họ đã thương yêu và chăm sóc cho ẻ tôi lúc tôi hãy con bé ."» Al-Isra: 23 - 24 (Chương 17).

Allah phán ở chương khác:

قَالَ تَعَالَى: ﴿ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا عَلَىٰ وَهْنٍ وَفِصَالُهُ فِي عَامَيْنِ أَنِ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ إِلَىٰ الْمَصِيرِ ﴿١٤﴾ وَإِنْ جَاهَدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبَهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا ﴾ لقمان: ١٤ - ١٥

«Và TA đã truyền lệnh cho con người về việc hiếu thảo với cha mẹ. Mẹ của y đã cuu mang y từ đau yếu này chồng lên đau yếu khác; và cho y bú sữa và dứt sữa y trong vòng hai năm; bởi thế hãy tạ ơn TA và biết ơn cha mẹ của người; cuối cùng người sẽ trở về gặp lại TA * Và nếu cha mẹ của người đấu tranh bắt người làm điều Shirk (tổ hợp) với TA với những gì mà người không hề biết đến bao giờ thì chớ nghe lời họ, nhưng hãy ăn ở tự tế với họ ở đời này.» Al-Isra: 14 – 15 (Chương 17).

Qua hai câu kinh sau khi Allah ra ệnh bảo con người phải thờ phượng riêng một mình Ngài thì liền sau đó Ngài ra lệnh cho họ phải ăn ở tự tế và hiếu thảo với cha mẹ. Ngài không cho phép ai bất kính với cha mẹ của mình dù đó chỉ là một hành động thật nhỏ đi chăng nữa, Ngài bảo «chớ đừng bao giờ nói tiếng vô lễ với họ dù chỉ là một tiếng thở dài "uf"», đây chỉ là một thái độ khó chịu hoặc bực mình, thí dụ như người con vẫn luôn đối xử tự tế với cha mẹ nhưng thỉnh thoảng khi có sự khiển trách nhỏ hay sự chê bai về món ăn gì đó thì người con lại không dám nói lớn tiếng nhưng chỉ thở dài "u.f", một cử chỉ nhỏ như vậy thôi mà Allah vẫn không cho phép con người tỏ vẻ trước mặt cha mẹ mình hướng chỉ là những lời lẽ hay những hành động bất kính khác. Và Ngài còn bảo ngay

cả cha mẹ không phải là người Muslim và họ đấu tranh bắt chúng ta phải theo họ thì tuy Allah không bảo chúng ta không được theo họ nhưng Ngài vẫn bắt chúng ta phải đối xử tử tế với họ trên đời này. Bởi lẽ, đó là cái tình, cái nghĩa, cái ơn to lớn mà cha mẹ đã sinh và nuôi dưỡng chúng ta khôn lớn. Trong đó, ơn nghĩa mang nặng đẻ đau của mẹ là to lớn hơn hết, nên Ngài đã phán bảo: **«Mẹ của y đã cru mang y từ đau yếu này chồng lên đau yếu khác; và cho y bú sữa và dứt sữa y trong vòng hai năm bởi thể hãy tạ ơn TA và biết ơn cha mẹ của người.»**

Bởi tình mẹ bao la như "biển Thái Bình", bởi nghĩa mẹ như "nước trong nguồn chảy ra" nên Nabi ﷺ đã bảo ở Hadith sau:

عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ جَاهِمَةَ السُّلَمِيِّ رضي الله عنه أَنَّ جَاهِمَةَ جَاءَ إِلَى النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ! أَرَدْتُ أَنْ أَعْزُوَ وَقَدْ جِئْتُ أَسْتَشِيرُكَ. فَقَالَ: ((هَلْ لَكَ مِنْ أُمَّ؟)) قَالَ: نَعَمْ. قَالَ: ((فَالزَّمْهَا فَإِنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ رِجْلَيْهَا)) رواه النسائي.

Ông Mu-a'-wi-yah bin Jaahimah Al-Sulamy kể: ông Jaahimah đã đến gặp Nabi, nói: Thừa Rosul ủa Allah, tôi muốn ra đi thánh chiến cùng Nabi nên đến đây xin ý kiến của Nabi. Rosul đáp: "Anh còn mẹ không?" Ông đáp: thừa có. Rosul ền nói: " Anh hãy về ở bên cạnh mẹ, bởi thiên đàng nằm dưới đôi chân người mẹ." Hadith do Al-Na-sa-y ghi lại.

Anh chị em Muslim thân mến! Hãy biết rằng Allah đã hạ lệnh bảo chúng ta làm một việc rồi chính Ngài là Đấng bắt đầu, Ngài phán:

قَالَ تَعَالَى: ﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ ﴿٥٦﴾ الأحزاب: ٥٦

«Quả thật, Allah và các thiên thần của Ngài luôn Solawat cho Nabi, này lời những ai có đức tin, hãy Solawat và cầu xin an lành cho Người.»

Solawat của Allah tức khen ngợi, còn Solawat của Thiên Thần tức cầu xin sự tha thứ, còn chúng ta thì cầu xin bình an và phúc lành đến cho Người.

Nabi ﷺ nói:

قَالَ ﷺ: ((مَنْ صَلَّى عَلَيَّ وَاحِدَةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ عَشْرًا)) رواه مسلم

"Ai Solawat cho Ta **ột** lần, Allah sẽ Solawat cho người đó **mười lần.**" Hadith do Muslim ghi lại.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ،
وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ. اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ،
كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ

"Thưa Allah! Cầu xin hãy ban sự bình an và phúc lành cho Nabi Muhammad và dòng tộc của Người giống như Ngài đã ban cho Nabi Ibrohim và dòng tộc của Người. Quả thực, Ngài là Đấng Tối Cao và Rộng Lượng."

اللَّهُمَّ أَعِزِّ الْإِسْلَامَ وَالْمُسْلِمِينَ وَأَذِلَّ الشَّرْكَ وَالْمُشْرِكِينَ وَدَمِّرْ أَعْدَاءَ الدِّينِ

"Thưa Allah! Cầu xin Ngài hãy làm hùng mạnh tôn Islam và người Muslim và hãy hạ thấp sự đa thần cùng người thờ đa thần và hãy tiêu diệt kẻ thù của tôn giáo."

اللَّهُمَّ اغْفِرْنَا مَا قَدَّمْنَا، وَمَا أَخَّرْنَا، وَمَا أَسْرَرْنَا، وَمَا أَعْلَنَّا، وَمَا أَسْرَفْنَا،
وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنَّا، أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخَّرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.

"Thưa Allah! Cầu xin hãy dung thứ tội lỗi cho chúng tôi với những tội lỗi đã qua và sau này, về những tội lỗi mà chúng tôi hãy còn giấu giếm hoặc đã truyền bá, về những tội lỗi đã phạm nhiều lần, và về những tội lỗi mà Ngài biết rõ hơn chúng tôi. Ngài là Đấng bắt đầu cũng là Đấng kết thúc, không có Thượng Đế nào xứng đáng được thờ phụng mà chỉ có Ngài."

اللَّهُمَّ أَصْلِحْ لَنَا دِينَنَا الَّذِي هُوَ عِصْمَةُ أَمْرِنَا وَأَصْلِحْ لَنَا دُنْيَانَا الَّتِي فِيهَا مَعَاشُنَا
وَأَصْلِحْ لَنَا آخِرَتَنَا الَّتِي فِيهَا مَعَادُنَا وَاجْعَلْ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لَنَا فِي كُلِّ خَيْرٍ وَاجْعَلْ الْمَوْتَ
رَاحَةً لَنَا مِنْ كُلِّ شَرٍّ.

"Thưa Allah! Xin hãy cải thiện tôn giáo của chúng tôi cho chúng tôi nó là điều bảo vệ chúng tôi, xin hãy cải thiện trần gian cho chúng tôi nó là sự sống của chúng tôi, xin hãy cải thiện ngày sau cho chúng tôi nó là nơi chúng tôi phải trở về, xin hãy ban cho chúng tôi thêm mọi điều tốt đẹp trong cuộc sống và xin hãy ban cho cái chết là sự nhẹ nhàng cho chúng tôi tránh được mọi điều xấu."

﴿رَبَّنَا آئِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾

﴿Thưa Allah! Hãy ban cho chúng tôi ất cả mọi điều tốt lành ở trần gian và ở đời sau. Và hãy bảo vệ chúng tôi khỏi hành phạt của hỏa ngục.﴾

عِبَادَ اللَّهِ: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ

الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ﴾ ﴿النحل: ٩٠﴾ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ، وَاذْكُرُوا اللَّهَ الْعَظِيمَ الْجَلِيلَ يَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا عَلَىٰ نِعْمِهِ يَزِدْكُمْ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ.

Hỡi anh chị em Muslim! **﴿Quả thật, Allah ra lệnh thi hành nền công lý, làm nhân đức và bố thí (giúp đỡ) bà con ruột thịt, đồng thời cấm làm mọi điều ác, tội lỗi và bất công. Ngài dạy bảo các người như thế để may ra các người lưu nhớ (đền phúc và tội)﴾** Al-Nahl: 90. Hãy thực hiện mọi giao kèo mà mọi người đã cam kết với Allah, cũng chớ hủy bỏ lời thề sau khi đã khẳng định trong khi Allah đã ban cho mọi người quyền cai quản, quả thật Allah thấu hiểu mọi điều các người làm. Hãy tưởng nhớ Allah Đấng Vĩ Đại, Đấng Cao Quý đi sẽ được Ngài nhớ đến các người, hãy tạ ơn Allah với những hồng ân đã ban tặng sẽ được Ngài thêm cho và đi tưởng nhớ Allah thật vĩ đại Allah am tường mọi hành động của các người.

Soạn thảo

Abu Zaytune Usman Ibrahim